PEDRO CRUZ VILLALÓN
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2014. szeptember 11.[1]

C-419/13. sz. ügy

Art & Allposters International BV
kontra
Stichting Pictoright

(a Hoge Raad der Nederlanden [Hollandia] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Szerzői jog és szomszédos jogok — 2001/29/EK irányelv — Terjesztési jog — A szerzők kizárólagos joga, hogy engedélyezzék vagy tiltsák a nyilvánosság számára történő terjesztés valamennyi formáját — Jogkimerülés — Többszörözési jog — Új forma”

1. Egy festmény szerzői jogainak jogosultja, aki hozzájárult ahhoz, hogy az ábrázolt képet plakát formájában forgalomba hozzák, ellenezheti-e a vászonra átvitt ugyanezen kép forgalomba hozatalát? A jelen előzetes döntéshozatali eljárás alapjául szolgáló eljárásban ez az alapvetően vitatott kérdés, és amelynek megoldására a Hoge Raad az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel[2] kapcsolatos gazdag ítélkezési gyakorlat egységesítésének lehetőségét nyújtja a Bíróság számára.

I – **Jogi háttér**

A – *Nemzetközi jog*

1. A Szellemi Tulajdon Világszervezetének (WIPO) Szerzői Jogi Szerződése[3]

2. A Szerződés 1. cikkének (4) bekezdése értelmében a Szerződő Felek betartják az irodalmi és művészeti művek védelméről szóló Berni [Uniós] Egyezmény (a továbbiakban: Berni Uniós Egyezmény) 1–21. cikkében és Függelékében foglalt rendelkezéseket.[4]

3. A Szerződés „A terjesztés joga” című 6. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az irodalmi és művészeti alkotások szerzőinek kizárólagos joga, hogy engedélyezzék műveik eredeti példányának vagy többszörözött példányainak a nyilvánosság számára adásvétel vagy a tulajdonjog egyéb átruházása útján való hozzáférhetővé tételét.

1 — Eredeti nyelv: spanyol.

2 — HL L 167., 10. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 230. o.

3 — 1996. december 20-án Genfben fogadták el. A Közösség nevében a 2000. március 16-i tanácsi határozattal (HL L 89., 8. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 33. kötet, 210. o.) hagyták jóvá.

4 — 1886. szeptember 9-i Egyezmény, amelyet Párizsban 1971. július 24-én felülvizsgáltak, és 1979. szeptember 28-án módosítottak.

(2) E Szerződés nem érinti a Szerződő Felek szabadságát olyan feltételek esetleges meghatározására, amelyek alapján az (1) bekezdésben említett jog kimerülése a mű eredeti példányának, illetve többszörözött példányainak a szerző hozzájárulása alapján történt első adásvételét vagy a tulajdonjog egyéb első átruházását követően bekövetkezik.”

2. A Berni Uniós Egyezmény

4. A Berni Uniós Egyezmény „Személyhez fűződő jogok” című 6bis cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) Függetlenül a szerző vagyoni jogaitól, sőt még azok átruházása után is, a szerző megtartja azt a jogát, hogy magának követelhesse a mű szerzőségét, és hogy tiltakozzék a mű mindenfajta eltorzítása, megcsonkítása vagy más olyan megváltoztatása, illetve csorbítása ellen, amely a becsületére vagy hírnevére sérelmes.

(2) A szerzőt a fenti (1) bekezdés alapján megillető jogok a szerző halála után legalább a vagyoni jogok megszűntéig fennmaradnak; e jogokat azok a személyek és intézmények gyakorolják, amelyek annak az országnak a törvényei szerint, ahol a védelmet igénylik, erre illetékesek. Mindazonáltal azok az országok, amelyeknek a törvényei az Egyezmény e szövegének ratifikálása vagy az ehhez való csatlakozás időpontjában nem tartalmaznak rendelkezéseket a szerző halála után a fenti (1) bekezdésben biztosított összes jogok védelmére, jogosultak akként rendelkezni, hogy e jogok közül egyesek a szerző halála után nem maradnak fenn.

(3) Az e cikkben elismert jogok védelmére szolgáló jogi eszközöket annak az országnak a törvényei szabályozzák, amelyben a védelmet igénylik.”

5. A Berni Uniós Egyezmény „Az adaptáció, zenei átírás és egyéb átdolgozás joga” című 12. cikke értelmében „az irodalmi és művészeti művek szerzőinek kizárólagos joga, hogy engedélyezzék műveik adaptálását, zenei átírását és egyéb átdolgozását”.

B – *Az uniós jog*

6. A 2001/29 irányelv (9) preambulumbekezdése szerint „a szerzői jog és szomszédos jogok harmonizációjának a magas szintű védelemből kell kiindulnia, tekintve hogy ezek a jogok elengedhetetlenek a szellemi alkotáshoz. Az általuk nyújtott védelem hozzájárul az alkotó tevékenység fenntartásához és fejlődéséhez a szerzők, az előadóművészek, az előállítók és a fogyasztók, valamint a kultúra, az ipar és a nagyközönség érdekében. A szellemi tulajdon ennek megfelelően a tulajdon részeként nyert elismerést.”

7. Az irányelv (10) preambulumbekezdése értelmében „ahhoz, hogy a szerzők és előadóművészek a jövőben is alkotó és művészi tevékenységet folytathassanak, műveik felhasználásáért megfelelő díjazásban kell, hogy részesüljenek ugyanúgy, mint a producerek annak érdekében, hogy a művek pénzügyi hátterét biztosítani tudják. […] A megfelelő díjazás biztosításához, illetve a befektetés kielégítő mértékű megtérüléséhez a szellemi tulajdonjogok megfelelő szintű védelme szükséges.”

8. Az irányelv (28) preambulumbekezdésének fogalmazása szerint „az ebben az irányelvben biztosított szerzői jogi védelem magában foglalja az anyagi hordozón rögzített művek terjesztésének ellenőrzésére vonatkozó kizárólagos jogot. Az eredeti műnek, illetve többszörözött példányának a jogosult vagy annak hozzájárulásával más által megvalósított első Közösségen belüli eladása kimeríti az adott műpéldány Közösségen belüli újraeladásának ellenőrzésére irányuló jogot. E jog nem merül ki az eredeti műnek vagy többszörözött példányának a jogosult, illetve annak hozzájárulásával más által a Közösségen kívül megvalósított eladása esetén. […]”

9. Az irányelv (31) preambulumbekezdése megállapítja, hogy „megfelelő egyensúlyt kell biztosítani a jogosultak különböző csoportjainak, valamint a jogosultak és a védelemben részesülő művek és teljesítmények felhasználói csoportjainak jogai és érdekei között. A jogok tekintetében a tagállamok által megállapított kivételeket és korlátozásokat az új elektronikus környezet fényében felül kell vizsgálni. Az egyes engedélyköteles cselekményekre vonatkozó kivételek és korlátozások terén fennálló különbségek közvetlen negatív hatást gyakorolnak a belső piac működésére a szerzői jog és szomszédos jogok terén. Ezek a különbségek a művek határokon átnyúló felhasználása, illetve a határokon átnyúló tevékenységek továbbfejlődésének következtében még erőteljesebbé válhatnak. A belső piac megfelelő működésének biztosítása érdekében ezeket a kivételeket és korlátozásokat egységesebben kell meghatározni. A harmonizáció mértékét az határozza meg, hogy az adott kivételek és korlátozások hogyan hatnak a belső piac zavartalan működésére.”

10. A 2001/29 irányelv „A többszörözési jog” című 2. cikke úgy rendelkezik, hogy „a tagállamok biztosítják a közvetett vagy közvetlen, ideiglenes vagy tartós, bármely eszközzel vagy formában, egészben vagy részben történő többszörözés engedélyezésének, illetve megtiltásának kizárólagos jogát: a) a szerzők számára műveik tekintetében; […]”.

11. Ugyanezen irányelv 4. cikke „A terjesztési jog” cím alatt a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok a szerzők számára kizárólagos jogot biztosítanak műveik eredeti vagy többszörözött példányai adásvétellel vagy más módon megvalósuló nyilvános terjesztésének engedélyezésére, illetve ennek megtiltására.

(2) A terjesztési jog nem merül ki a Közösségen belül a mű eredeti vagy többszörözött példánya tekintetében, kivéve, ha annak első eladását vagy tulajdonjogának más módon való első átruházását a Közösségen belül a jogosult vagy az ő hozzájárulásával más végezte.”

C – *A holland jog*

12. A 2001/29 irányelv 4. cikkének (1) bekezdését az Auteurswet (szerzői jogi törvény; a továbbiakban: Aw) ültette át a holland jogba.

13. Az Aw 1. cikke úgy határozza meg a szerzői jogot, mint az irodalmi, tudományos vagy művészeti alkotás szerzőjének vagy jogosultjainak a nyilvánosságra hozatalra vagy többszörözésre vonatkozó kizárólagos jogát a törvény által meghatározott korlátozások mellett.

14. Az Aw 12. cikkének (1) bekezdése értelmében egy irodalmi, tudományos vagy művészeti alkotás nyilvánosság számára való hozzáférhetővé tétele „a mű reprodukciójának egészben vagy részben […] történő nyilvánosságra hozatala”.

15. Az Aw 12b. cikke alapján, ha egy irodalmi, tudományos vagy művészeti alkotás többszörözött példányait a szerző vagy a jogosult, vagy az ő hozzájárulásával más személy először hozza forgalomba egy adott tagállamban, az említett többszörözött példány más módon történő forgalomba hozatala, a bérletet vagy a haszonkölcsönbe adást kivéve, nem minősül a szerzői jog megsértésének.

II – **A tényállás**

16. A Stichting Pictoright (a továbbiakban: Pictoright) olyan holland szerzői közös jogkezelő szervezet, amely többek között híres festők örököseinek (a továbbiakban: jogosultak) jogait védi.

17. Az Art & Allposters International BV (a továbbiakban: Allposters) interneten keresztül plakátokkal és a hivatkozott művészek műveinek egyéb reprodukcióival kereskedik.

18. Azok a személyek, akik az Allpostersnél művészeti reprodukciót kívánnak rendelni, választhatnak plakát, bekeretezett plakát, plakát faanyagon történő megjelenítése vagy kép vásznon történő megjelenítése között. Ez utóbbi esetben a reprodukciós eljárás a következő: egy papírplakátra felvisznek egy műanyag réteget, a képet kémiai eljárás segítségével átviszik a papírról a vászonszövetre, és az egészet fakeretre feszítik. Ezen eljárást és annak eredményét „canvas transfernek” („vászonra történő átvitelnek”) nevezik.

19. Mivel az Allposters nem tett eleget a Pictoright azon felszólításának, amelyben ügyfelei művei tekintetében az említett eljárás útján megvalósuló reprodukciók hozzájárulása nélküli eladásának abbahagyását kérte, a Pictoright a Rechtbank Roermond (roermondi elsőfokú bíróság) elé idézte, hogy valamennyi, a jogosultak szerzői és személyhez fűződő jogai közvetett vagy közvetlen megsértésének abbahagyására kötelezze.

20. A 2010. szeptember 22-i ítélettel elutasították a keresetet, amely ellen a Pictoright fellebbezési kérelmet terjesztett a Gerechtshof te's-Hertogenbosch (hertogenboschi fellebbviteli bíróság) elé, amely a 2012. január 3-i ítélettel helyt adott a keresetnek. A fellebbviteli bíróság a Hoge Raad által 1979. január 19-én hozott ítéletben [5] kialakított joggyakorlatra támaszkodott, amely szerint az Aw 12. cikke értelmében vett új nyilvánosságra hozatal fennáll, ha a jogosult által forgalomba helyezett többszörözött példányt a nyilvánosság részére más formában terjesztik, amely új felhasználási lehetőséget biztosít annak, aki az eredetileg forgalomba helyezett többszörözött példány ezen új formájával kereskedik (az úgynevezett „Poortvliet-elmélet”). Ezen elmélet alapján a fellebbviteli bíróság megállapította, hogy amennyiben a vászonra történő átvitel a képátviteli eljárással érintett plakátok jelentős változásával jár, forgalomba hozataluk feltétele a jogosultak hozzájárulása.

21. Az Allposters fellebbezési kérelmet terjesztett a Hoge Raad elé, és védekezésül előadta, hogy tévesen alkalmazták a Poortvliet-elméletet, mivel a jogkimerülés és a nyilvánosságra hozatal szerzői jogi fogalmait az uniós jogban időközben harmonizálták. Véleménye szerint a 2001/29 irányelv 4. cikkének (2) bekezdése értelmében vett jogkimerülés valamely, a tárgyban megjelenített mű terjesztése esetén fennáll, ha e többszörözött példányt a jogosult által vagy hozzájárulásával hozták forgalomba. A többszörözött példány vagy a tárgy későbbi esetleges változtatásának nincs hatása a jogkimerülésre.

22. A Pictoright viszont azt állította, hogy az adaptáció jogát még nem harmonizálták, és ezért a Poortvliet-elmélet továbbra is alkalmazható. Megállapítja ugyanis, hogy a szóban forgó elmélet – különösen az az ötlet, hogy a tárgy (alapvető) változása kizárja a jogkimerülést – összhangban van az uniós joggal.

23. E körülmények alapján a Hoge Raad előterjesztette a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmet.

III – **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés**

24. A 2013. július 24-én előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések a következőképpen szólnak:

„1. Szabályozza-e a 2001/29 irányelv 4. cikke az arra a kérdésre adandó választ, hogy gyakorolhatja-e a szerzői jog jogosultja terjesztési jogát azon szerzői jogilag védett mű reprodukciója tekintetében, amelyet a jogosult által vagy annak hozzájárulásával az EGT területén értékesítettek vagy szállítottak, amennyiben e reprodukció formája ezt követően változott és az ezen új formájában került forgalomba?

5 — NJ 1979/412. sz. Poortvliet-ügyben hozott ítélet.

2. a) Az 1. kérdésre adandó igenlő válasz esetén annak a körülménynek, hogy az 1. kérdésben érintett változás áll fenn, van-e hatása azon kérdésre adandó válaszra, hogy a 2001/29 irányelv 4. cikkének (2) bekezdése értelmében vett jogkimerülés akadályozva van, vagy félbeszakadt?

   b) A 2.a) kérdésre adott igenlő válasz esetén milyen kritériumokat kell ebben az esetben alkalmazni annak meghatározása végett, hogy a reprodukció formája megváltozott, ami a 2001/29 irányelv 4. cikke (2) bekezdése értelmében vett jogkimerülést akadályozza vagy félbeszakítja?

   c) E kritériumok hagynak-e mozgásteret a holland nemzeti jogban meghatározott azon kritérium alkalmazásának, amely szerint már nem áll fenn a jogkimerülés esete azon okból, hogy a reprodukciók viszonteladója azoknak más formát adott, és azokat a nyilvánosság számára ilyen formában terjesztette (a Hoge Raad [...], 1979. január 19-i ítélete, Poortvliet)?”

IV – **A Bíróság előtti eljárás**

25. Az eljárásban az alapeljárás felei, a francia kormány és a Bizottság vettek részt, és írásbeli észrevételeket tettek. Mindannyian, valamint a brit kormány is megjelentek a 2014. május 22-én tartott tárgyaláson. E tárgyaláson az eljárási szabályzat 61. cikkének (1) és (2) bekezdése alapján felhívták a feleket, hogy három kérdésre válaszoljanak: 1) Annak lehetősége, hogy a vászonra történő átvitelt a Berni Uniós Egyezmény 12. cikke értelmében véve a mű adaptációjának minősítsék; 2) a megfelelő díjazás elvének esetleges jelentősége a terjesztési jog kimerülésének értékelése szempontjából, amennyiben a változás növeli a védett művet tartalmazó tárgy értékét; 3) a személyhez fűződő jogok esetleges jelentősége a jogkimerülési szabály értelmezése szempontjából.

V – **Érvelések**

A – *Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdés*

26. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdéssel kapcsolatban az Allposters előzetes észrevételként előadja, hogy „a formát illető változást” úgy kell értelmezni, mint a szerzői jog által védett mű anyagi hordozójának átalakulását, és nem az adott művet képező kép változását. Ennek alapján azt állítja, hogy a kérdésre igenlő választ kell adni. Véleménye szerint a jelen esetben nem az alkotás változott, hanem az anyagi hordozója, ezért a 2001/29 irányelv 4. cikkét kell alkalmazni, amely teljes egészében harmonizálta a terjesztési jogot [(1) bekezdés], és a jogkimerülési szabályt [(2) bekezdés] is, amelynek következtében a tagállamoknak nincs mozgásterük kivételek bevezetése tekintetében.

27. A Pictoright nemleges válasz adására hajlik, mivel véleménye szerint a 2001/29 irányelv 4. cikke kizárólag arra az esetre vonatkozik, ha a védett mű reprodukciója nem változik. E tekintetben arra hivatkozik, hogy a rendelkezés (2) bekezdése értelmében a kimerülési szabály a „műpéldányra”, azaz az eredeti műre és [...] többszörözött példányaira” vonatkozik, a vászonra átvitt reprodukciók pedig nem tartoznak e fogalomba, mivel ezek alapvetően különböznek a művek eredeti vagy többszörözött példányaitól, a vászonra történő átviteli eljárás folyamán a plakátokon végbemenő alapvető változások következtében.

28. A Pictoright a joggyakorlatra és a védjegyjogra vonatkozó uniós szabályozásra utal, a 2008/95/EK irányelv[6] 7. cikkének (2) bekezdésére, illetve a 207/2009/EK rendelet[7] 13. cikkére történő hivatkozással, amelyek szövegezése gyakorlatilag azonos, és amelyek úgy rendelkeznek, hogy a védjegyoltalom kimerülése „nem alkalmazható, ha a jogosultnak jogos érdeke fűződik ahhoz, hogy az áruk további forgalmazását ellenezze, különösen, ha az áru állagát, állapotát – a forgalomba hozatalt követően – megváltoztatták, illetve károsították”. A Pictoright ez alapján előadja, hogy a szerzői jog területén az Unió nem harmonizálta az adaptációs jogot, jóllehet a WIPO Szerződés elfogadását követően az Unió vállalta a Berni Uniós Egyezmény 12. cikkének tiszteletben tartását, amely az irodalmi és művészeti művek szerzőinek kizárólagos jogot biztosít, hogy engedélyezzék műveik adaptálását, zenei átírását és egyéb átdolgozását.

29. A francia kormány észrevételeit az első kérdésre összpontosította, és úgy véli, hogy azt együtt kell megválaszolni az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdés a) pontjában kifejtett kérdéssel. Véleménye szerint az irányelv (28) preambulumbekezdésének fényében értelmezve, a 2001/29 irányelv 4. cikkének (1) és (2) bekezdéséből kitűnik, hogy a védett mű szerzőjének kizárólagos joga, hogy engedélyezze vagy megtiltsa a művet vagy többszörözött példányát rögzítő egyes anyagi hordozó vagy tárgy, adásvétel vagy bármely egyéb eszköz útján történő terjesztésének első formáját. Következésképpen a terjesztés joga kizárólag akkor merülne ki, ha maga a jogosult értékesítette először az anyagi hordozót vagy tárgyat, illetve ruházta át ezek tulajdonjogát, vagy hozzájárult ezek első értékesítéséhez vagy átruházásához.

30. A jelen ügyet illetően a francia kormány úgy véli, hogy a mű vagy a mű többszörözött példányának vászonra történő átvitele egy olyan új tárgy megalkotásával jár, amely reprodukciójának és terjesztésének engedélyezése vagy megtiltása a kizárólagos jogok jogosultját illeti. Az a tény, hogy a művet más formában helyezték forgalomba, nem merítette ki az új műpéldány tekintetében a jogosult kizárólagos terjesztési jogát.

31. A francia kormány véleménye szerint ez az egyetlen olyan értelmezés, amely megfelel a 2001/29 irányelv azon céljának, hogy a szerzők számára jogaik magas szintű védelmét, és műveik felhasználásáért a megfelelő díjazást biztosítsa. Ezen értelmezést támasztja alá azon tény, hogy a vászonra történő átviteli tevékenység nemcsak a szerzők kizárólagos terjesztési jogát érinti, hanem a szerzői jog olyan vetületét is, mint a kizárólagos többszörözési és adaptációs jogok, bár ez utóbbit az uniós jog formálisan nem ismeri el.

32. A brit kormány a tárgyaláson előadta, hogy a nyilvános terjesztés fogalma csak a tárgy tulajdonjogának átruházására irányuló aktusokra vonatkozik. Nehézség adódhat akkor, ha a mű a szerző engedélye alapján történő forgalomba hozatallal oly mértékben módosul, hogy egy eltérő mű jön létre, amely nem sérti az eredeti művet, mint például a képes újságban közzétett fotókból eredő *kollázs* összeállításának esete. Véleménye szerint azonban az ilyen esetekben a terjesztési jog már kimerül.

33. A brit kormány úgy véli, hogy a Bíróságnak az e jog kimerülésére vonatkozó feltételek meghatározásakor nagyon óvatosnak kell lennie. Szerinte nem kellene arra a megállapításra jutni, hogy nem áll fenn jogkimerülés, ha a mű többszörözött példányait különböző formában újra felhasználják vagy újrahasznosítják. Álláspontja szerint egy adott tárgy engedéllyel történő első értékesítését követően a kulcskérdés tudniillik az, hogy egy új termék előállítása a szerző szellemi terméke engedély nélküli reprodukciójának minősül. Ellenkező esetben semmi nem akadályozná meg a vevőt, hogy a számára kedvezőnek tűnő módon használja a terméket.

6 — A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és a tanácsi irányelv (HL L 299., 25. o.).

7 — A közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78., 1. o.).

34. A Bizottság azonban azt javasolja, hogy az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2001/29 irányelv 4. cikkét az alapeljáráshoz hasonló helyzetekre kell alkalmazni, és különösen, hogy az említett jogosultak alapvetően hivatkozhatnak a rendelkezés (1) bekezdésében meghatározott terjesztési jogra. Véleménye szerint a terjesztési jogot tágan kell értelmezni, figyelembe véve mind a 4. cikk (1) bekezdése által használt „valamennyi terjesztési forma” és „a mű eredeti vagy többszörözött példánya” kifejezéseket, mind a 2001/29 irányelv által kitűzött célt, azaz a szerzők számára magas szintű védelem biztosítását.

35. A Bizottság megállapítja, hogy a forma vászonra való átvitelből eredő megváltoztatása nem akadályozza, hogy az eredmény a 2001/29 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének értelmében a mű többszörözött példányának minősüljön. A változtatás függvényében az eredmény vagy a plakáttal megegyező többszörözött példány, vagy az eredeti mű új reprodukciója lenne, amelyet szintén „többszörözött példánynak” kell tekintetni. Megítélése szerint mindkét esetben a jogosult kizárólagos joga, hogy engedélyezze vagy megtiltsa a vászonra történő átvitel eredményének terjesztését.

B – *Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdés*

36. Az Allposters azt javasolja, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdés a) pontjában foglalt kérdésre nemleges választ kell adni. Megítélése szerint a jogkimerülési szabálynak a védett mű hordozójának változása esetén való félbeszakítása ellentétes az áruk szabad mozgásának elvével és a szerzői jog céljával. A védett tárgy kereskedelmi felhasználásának joga tehát az első terjesztésre korlátozódik, amely biztosítja a jogosult hasznát.

37. Az Allposters kiemeli, hogy a szerzői jogok területén különbséget tesznek a „corpus mechanicum” (testi tárgy) és a „corpus mysticum” (szellemi alkotás) között, és ez utóbbi az egyetlen, amely a szerzői jog szempontjából a művet képezi, és védelemben részesül. Az Allposters szerint a mű tartalmát a hordozójától függetlenül kellene figyelembe venni, amely nem képezi „a tulajdonképpeni szellemi alkotás” egyik elemét. Véleménye szerint a jelen esetben a vászonra történő átvitel a „corpus mechanicumot” változtatja meg azáltal, hogy a papírt a vászonnal helyettesítik, azonban a „corpus mysthicum” változatlan marad. Amennyiben a szerzői jogok szempontjából a védett mű reprodukciója nem változott, a hordozó változtatása nem befolyásolja a jogkimerülési szabály alkalmazását, és nem szakítja azt félbe.

38. Az Allposters szerint a fent előadottak csak abban a kivételes esetben változnának, ha a hordozó változtatása sértené a szerzői jogi jogosult személyhez fűződő jogait, amelyek a mű egységét védik, és az ítélkezési gyakorlat alapján az eredeti művekre és a reprodukciókra is kiterjednek, anélkül hogy azok a mű első kereskedelmi forgalomba hozatalára korlátozódnának. Véleménye szerint azonban a jelen esetben nem ez a helyzet.

39. Mivel a második kérdés a) pontjában foglalt kérdésre nemleges választ javasol, az Allposteres tartózkodik a b) és c) pont kérdéseinek megválaszolásától, bár arra hivatkozik, hogy a Poortvliet-elmélet nem érvényes, és ellentétes a 2001/29 irányelv 4. cikkének (2) pontjával.

40. Az első kérdésre vonatkozó javaslat szövegére tekintettel a Pictoright másodlagos jelleggel csak a második kérdésre hivatkozik, és előadja, hogy a mű megváltoztatásának következménye a terjesztési jog kimerülésének akadályozása vagy félbeszakadása. E tekintetben emlékeztet arra, hogy a 2001/29 irányelv magas védelmi szintet biztosít, és ezenkívül arra, hogy a jogkimerülést mint a jogosult terjesztési jogának korlátozását megszorítóan kell értelmezni.

41. Véleménye szerint a szerzői jog jogosultja nemcsak *eldöntheti*, hogy forgalomba kívánja-e helyezni a művét, hanem arról is dönthet, hogy *milyen formában* kívánja azt forgalomba helyezni, ezért feltételekhez kötheti az általa adandó engedélyeket. A Pictoright szerint az uniós védjegyjoggal való analógia alapján semmi nem igazolja azt, hogy a szerzői jogi jogosultnak tűrnie kellene műve – vagy

annak többszörözött példánya – későbbi forgalomba hozatalát, ha megváltozott a műve reprodukciójának állapota, mivel egyéb esetben valódi kárt okozhatnának a művész hírnevének, arculatának és műve kizárólagos jellegének, ami nem egyeztethető össze a Berni Uniós Egyezmény 12. cikkével.

42. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdés b) és c) pontjában foglalt kérdéseket illetően a Pictoright megállapítja, hogy a Peek & Cloppenburg ügyben hozott ítélet [8] értelmében hagyni kell, hogy a tagállamok válasszák meg azokat a kritériumokat, amelyeket annak meghatározásához kívánnak alkalmazni, hogy fennáll-e a reprodukció formájának olyan változása, amely a 2001/29 irányelv 4. cikke (2) bekezdésének értelmében vett jogkimerülést akadályozza vagy félbeszakítja.

43. A Pictoright másodlagos jelleggel azt javasolja, hogy megállapíthatják vagy a Berni Uniós Egyezmény 12. cikkének alkalmazásához szükséges kritériumokat, amely kizárólagos jogot biztosít a mű szerzőjének, hogy engedélyezze műve adaptálását, zenei átírását és egyéb átdolgozását, vagy az ugyanezen Egyezmény 6bis cikkében foglaltakhoz hasonló kritériumokat, a reprodukció formájának olyan változásával számolva, amely akadályozza vagy félbeszakítja a jogkimerülést, ha a szóban forgó változtatás ellentétes az említett 6bis cikk értelmében a szerzőt illető személyhez fűződő jogokkal. Véleménye szerint e kritériumok mozgásteret engednének a Poortvliet-elmélet alkalmazásához.

44. A brit kormány szerint egy mű adaptációja a reprodukciójának egyik formáját képezi, azonban nem ez a helyzet a vászonra történő átvitel esetén, mivel az átvitel nem foglal magában szellemi alkotást és elegendő eredetiséget. Ezenkívül, reprodukció hiányában, véleménye szerint nem releváns a védett művet rögzítő tárgy árának növekedése, mivel a megfelelő díjazás az eredeti tárgy értékesítéséért már megfizetett összeg. Végül a személyhez fűződő jogokat sem kell figyelembe venni a 2001/29 irányelv 4. cikke (2) bekezdésének értelmezésekor.

45. A Bizottság a második kérdésben foglalt három kérdést együtt tárgyalja, és először is azt javasolja, hogy vizsgálják meg a 2001/29 irányelv 4. cikkének (2) bekezdése szerinti jogkimerülési szabály tárgyi hatályát a rendelkezés által használt „műpéldány” fogalmának értelmezése alapján. A szó szerinti értelmezés, a jogszabályi értelmezés, az összehasonlító és a bírói értelmezés alapján a Bizottság megállapítja, hogy „tárgy” alatt egy anyagi hordozón rögzített művet, vagy annak többszörözött példányát kell érteni, amely a szerző olyan szellemi alkotását ábrázolja, amelynek jogi védelmét a 2001/29 irányelvnek célja biztosítani.

46. A Bizottság a továbbiakban megállapítja, hogy a formát érintő változás fontos kritérium a jogkimerülés értékeléséhez. Ha az „anyagi hordozó” formája a jogok jogosultjának hozzájárulásával az EGT területén történő első értékesítést követően bizonyos változást szenvedett, a döntő kritérium annak megállapítására, hogy fennáll-e jogkimerülés vagy nem, az, hogy a változást követően a szerző szellemi alkotását ábrázoló ugyanazon anyagi hordozóról van-e szó, vagy hogy a változás olyan mértékű, hogy az adott alkotást ábrázoló eltérő formájú másik anyagi hordozóról van-e szó. Az első esetben a terjesztés feltétele az előzetesen megadott hozzájárulás. A másodikban nem állna fenn jogkimerülés, és a jogosultaknak a 2001/29 irányelv által védeni kívánt érdekei igazolnák az áruk szabad mozgásának kivételét.

47. A Poortvliet-elmélet alkalmazási lehetőségét illetően a Bizottság arra hivatkozik, hogy az ítélkezési gyakorlat alapján a jogkimerülés kérdését a jelen ügyhöz hasonló esetben teljes egészében az uniós jog szabályozza. A nemzeti bíróságnak kell tehát meghatároznia, hogy milyen mértékben egyeztethető össze a szóban forgó joggyakorlat a 2001/29 irányelvvel a Bíróság által adott értelmezésben, és biztosítania az uniós jog teljes érvényesülését.

8 — C-456/06, EU:C:2008:232, 31. és 34. pont.

VI – **Értékelés**

48. A legalapvetőbb szempontjaira szűkítve a jelen eljárásban előterjesztett érdemi kérdés az, hogy egy művészeti alkotás plakát formájában való reprodukciójának terjesztéséhez adott hozzájárulás magában foglalja-e a vászon formájában történő terjesztését is.

A – *Előzetes megfontolások*

49. A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem előterjesztéséről szóló végzésben foglalt vitatott tényállás, valamint a felek által az írásbeli észrevételeikben és a tárgyaláson nyújtott információ alapján nyilvánvalónak tűnik, hogy a Pictoright és az Allposters között nem áll fenn semmilyen kereskedelmi kapcsolat. A szerzői jogi jogosultak kétségtelenül engedélyezték a vitatott képek plakát formájában történő reprodukcióját, azonban nem az Allposters szerezte meg ezt a jogot. Az Allposters a piacon szerzi be a vitatott festmények ilyen formában történő reprodukciójára engedéllyel rendelkező személy által forgalmazott plakátokat, és ezek alapján készíti el a vásznakat, amelyeket egyúttal a piacon eladásra kínál.

50. Hasonlóképpen nyilvánvalónak tűnik, hogy a plakátokat illetően, önmagukban tekintve, legkésőbb az Allposters által történő megszerzésükkor, a terjesztési jog kimerült. Az a probléma, hogy az Allposters vászonra készít reprodukciókat, és éppen olyan plakátok alapján, amelyek tekintetében a terjesztési jog kimerült. Következésképpen az Allposters tevékenysége nem korlátozódik a terjesztésre, hanem előzetesen beavatkozási munkát végez olyan szóban forgó plakátok alapján, amelyekből úgymond eltérő termék készül.

51. Ebből a szempontból fel kell tenni a kérdést, hogy felmerül-e probléma a többszörözési joggal kapcsolatban, azaz hogy az Allposters jogszerűen megszerezte-e, vagy sem, a hivatkozott művek vászonra történő többszörözési jogát, és e tekintetben nem releváns, hogy e többszörözés közvetlenül vagy a papíron történő reprodukciók változtatása útján valósult-e meg.

52. A kérdést előterjesztő bíróság nem ilyen formában, azaz a többszörözéshez való jog szempontjából, teszi fel a 2001/29 irányelv értelmezésére vonatkozó kérdését. A kérdést a terjesztési joggal kapcsolatban veti fel, és azzal azt kívánja megtudni, hogy a Pictoright „ki nem merített” jogként hivatkozhat-e a szóban forgó festmények terjesztésének ellenőrzéséhez való jogra a textilhordozón rögzített művei kereskedelmi forgalmazásának megakadályozása iránti kérelem alapjaként.

53. Az indítványom ezért mellőz a 2001/29 irányelv 2. cikkében biztosított többszörözéshez való jogon alapuló bármely megállapítást, és a Hoge Raad által felvetett értelmezési kérdéseket fogja vizsgálni, abban a formában, ahogyan azok előterjesztésre kerültek, az irányelv 4. cikkében foglalt terjesztési jogot alapul véve.

B – *Első kérdés*

54. A Pictoright azzal érvel, hogy a vászonra történő átvitel az eredeti műnek, illetve többszörözött példányának változásával jár, és ezért a mű „adaptációját” jelenti, ez alapján a kérdés nem tartozna a 2001/29 irányelv hatálya alá, amely nem tartalmazza az adaptáció jogát. Másképpen fogalmazva, a Pictoright számára a vászonra történő átvitel a *művet* és nem kizárólag az ezt tartalmazó *tárgyat* vagy anyagi hordozót érinti.

55. Ezzel szemben az Allposters, a Bizottság és a francia kormány azt állítja, hogy a vászonra történő átvitel a tárgy vagy az anyagi hordozó változását jelenti, így a „terjesztés” esete, nem pedig az „adaptáció” esete áll fenn, következésképpen a 2001/29 irányelvet kell alkalmazni.

56. Először tehát azt kell meghatározni, hogy a tényállás, amellyel kapcsolatban a kérdést előterjesztő bíróságnak állást kell foglalnia, a mű „adaptációjának” minősül-e, vagy nem, mert ha igen, akkor a 2001/29 irányelv nem alkalmazandó, tekintettel arra, hogy az nem szabályozza az úgynevezett „adaptációs jogot”, amelynek az uniós szintű biztosítékát a Berni Uniós Egyezmény tartalmazza.

57. A Berni Uniós Egyezmény 12. cikke biztosítja „az irodalmi és művészeti művek szerzőinek kizárólagos jogát, hogy engedélyezzék műveik adaptálását, zenei átírását és egyéb átdolgozását”. Véleményem szerint az alapeljárás tényállása nem felel meg az „adaptáció” esetének. Az „adaptáció” tulajdonképpen a „művet” érinti, mint a művészeti alkotás eredményét. A tipikus eset egy irodalmi mű filmre történő *adaptációja*, egy olyan folyamat, amelynek során az irodalmi tehetség művészi terméke a filmművészet termékévé válik, azaz olyan művészi megnyilvánulássá, amely az adott mű tartalmát az eredetileg megalkotott eltérő nyelvezettel és saját fogalmi, illetve kifejezőrendszerrel *teremti újjá*.

58. Éppen a *nyelvezetek* és a művészi technikák sokféleségében rejlik az „adaptáció”, mint a művészi alkotás tartalmának más művészetekre jellemző kifejezésmódhoz való *igazítási* folyamata egyik lényege. Másik lényeg a művészi kifejezés olyan módszereként megjelenő adaptációval kapcsolatos, amely elsősorban nem arra törekszik, hogy a művet más művészi nyelvezet kifejezési jellegzetességeivel hangolja össze, inkább a művet érintő *beavatkozásra* irányul, amely a saját nyelvezetén eredeti formájában alig felismerhető más művet alkot.

59. A jelen esetben nyilvánvalónak tűnik, hogy a vászonra történő átvitel nem érinti a reprodukált képet, azaz a művet vagy a művészi alkotás eredményét. Éppen ellenkezőleg, az átvitel érdeme azon alapul, hogy az eredeti kép pontosan reprodukálódik a vásznon. Így egyrészt az eredeti művet nem az eredeti alkotási nyelvezettől eltérő nyelvezetre ültetik át, másrészt nem torzítják a képet, és nem is törlik a kompozíció elemeit, vagy nem egészítik ki a művészi alkotástól eltérő elemekkel. Célja, amennyire lehetséges, az eredetivel való legnagyobb fokú azonosság elérése.

60. Ilyen körülmények között úgy vélem, hogy az alapeljárásban tárgyalt tényállás nem tartozik az „adaptáció” fogalmába.

61. Meg kell tehát állapítani, hogy amikor a kérdést előterjesztő bíróság első kérdésében azt állítja, hogy a „reprodukció, ami a formáját illeti, [...] változott”, ez nem jelenti azt, hogy az azonosított változás a Berni Uniós Egyezmény 12. cikke értelmében vett „adaptációt” eredményez. A „formát érintő változást” úgy kell értelmezni, hogy inkább a mű *hordozójában* történő változásra vonatkozik, nem pedig a művet mint olyat, azaz a művészeti alkotás termékét érintő változásra utal.

62. E körülmények alapján nem releváns, hogy az adaptációs jog harmonizáció tárgyát képezi-e, vagy sem, vagy hogy a Berni Uniós Egyezmény 12. cikkét kell-e alkalmazni. Kizárólag az a fontos, hogy a szóban forgó jog megfeleljen a 2001/29 irányelv 4. cikkében rögzített jognak – azaz amely a jogosultak számára kizárólagos jogot biztosít a védett művek eredeti vagy többszörözött példányai nyilvános terjesztésének engedélyezésére, illetve ennek megtiltására –, és hogy az ítélkezési gyakorlat és maga az irányelv célkitűzései alapján úgy lehet értelmezni, hogy a szóban forgó rendelkezés teljes egészében harmonizálta a terjesztési jog kimerülésének szabályát,[9] függetlenül attól, hogy az ítélkezési gyakorlattal is összhangban a 2001/29 irányelvet „általában az egész Közösségben önállóan és egységesen kell értelmezni”.[10]

63. Összefoglalva, az első kérdésre igenlő választ kell adni, azaz olyan értelműt, miszerint az alapeljárásban szóban forgó jog az azon konkrét többszörözött példányokra vonatkozó „terjesztési jog”, amelyekben megvalósul a reprodukált művészeti mű, és ezért a 2001/29 irányelv 4. cikkét kell alkalmazni.

9 — E tekintetben lásd: Laserdisken-ítélet (C-479/04, EU:C:2006:549), 23–25. pont.

10 — Infopaq International ítélet (C-5/08, EU:C:2009:465), 27. pont.

C – *Második kérdés*

1. „A formát érintő változás” jelentősége

64. Felvetődik tehát az ügy központi kérdése, azaz, hogy „a formát érintő változás” (más szóval, a reprodukció anyagi hordozóját érintő változás) akadályozza-e vagy félbeszakítja-e a terjesztési jog 2001/29 irányelv 4. cikkének (2) bekezdése értelmében vett kimerülését.

65. Vissza kell térni a rendelkezés szövegéhez:

„A terjesztési jog nem merül ki a Közösségen belül a mű eredeti vagy többszörözött példánya tekintetében, kivéve, ha annak első eladását vagy tulajdonjogának más módon való első átruházását a Közösségen belül a jogosult vagy az ő hozzájárulásával más végezte.”

66. A nehézség annak meghatározásában rejlik, hogy a jelen ügyhöz hasonló helyzetben „a tárgy” fogalma a művészeti alkotásra vagy annak anyagi hordozójára vonatkozik-e. Az említettek alapján egyértelműnek tűnik, hogy a másodikról van szó, ahogy az Allposters, a francia kormány és a Bizottság is állítja.

67. Nyilvánvalóan a szóban forgó tárgy nem lehet az *alkotás* mint *corpus mysticum*, mivel az így értelmezett *alkotásra* vonatkozó szerzői jog kizárólag e jog tulajdonjogának átruházásával merül ki, miközben a terjesztési jog egy szükségképpen eltérő dolog tulajdonjogának átruházásakor áll fenn: azon tárgy tulajdonjogának átruházásakor, amelyen a művet reprodukálják.

68. Más szavakkal: a tárgy (anyagi hordozó) tulajdonjogának átruházását követően a terjesztési jog kimerül, azonban nem a szerzői jogi tulajdonjog, amelynek *tárgya* a művészeti alkotás marad.

69. Véleményem szerint ezt az értelmezést maga a 2001/29 irányelv (28) preambulumbekezdésének szövege is alátámasztja, amely szerint a szerzői jogi védelem „magában foglalja az *anyagi hordozón* rögzített művek terjesztésének ellenőrzésére vonatkozó kizárólagos jogot”,[11] és folytatásképpen úgy rendelkezik, hogy „az eredeti műnek, illetve többszörözött példányának a jogosult vagy annak hozzájárulásával más által megvalósított első eladása kimeríti *az adott műpéldány* újraeladásának ellenőrzésére irányuló jogot”,[12] ami egyértelműen az „anyagi hordozóra” utal.[13]

70. E tekintetben úgy vélem, hogy a második kérdés a) pontjára azt a választ kell adni, hogy a „formát érintő változásnak” annak meghatározása szempontjából van jelentősége, hogy a 2001/29 irányelv 4. cikkének (2) bekezdése értelmében vett jogkimerülés akadályozva van-e, vagy félbeszakadt-e. Ugyanis a terjesztési jog átruházható bármely esetleges anyagi hordozó tekintetében vagy kizárólag meghatározott hordozók tekintetében.

2. „A formát érintő változás” fennállásának meghatározása szempontjából releváns feltételek

71. A második kérdés második bekezdésével összhangban meg kell tehát állapítani, hogy „milyen kritériumokat kell ebben az esetben alkalmazni annak meghatározása végett, hogy a reprodukció formája megváltozott, ami a 2001/29 irányelv 4. cikke (2) bekezdése értelmében vett jogkimerülést akadályozza vagy félbeszakítja”.

11 — Kiemelés tőlem.

12 — Kiemelés tőlem.

13 — E tekintetben a Bíróság már állást foglalt a UsedSoft-ítéletben (C-128/11, EU:C:2012:407), 60. pont.

72. A Bizottság véleménye szerint e tekintetben a szóban forgó változás fokát kell figyelembe venni, mivel annak meghatározása a döntő, „hogy a változást követően *ugyanarról* az anyagi dologról van-e szó, amely a szerző szellemi alkotását megjeleníti, vagy az adott dolgot érintő változás egy *másik* anyagi tárgyat hoz létre, amely más formában mutatja be az alkotást.” [14]

73. Véleményem szerint a jelen esetben a művészek szellemi alkotásának anyagi hordozóját érintő változás minősége olyan jellegű, hogy annak megállapítására is lehetne következtetni, hogy valójában az Allposters által végzett tevékenység a védett szellemi alkotások új reprodukciójával jár.

74. Az említett tevékenység során az eredetileg papíron reprodukált képet vászonra viszik át, ez azon anyagi hordozó nyilvánvaló változásával jár, amely tekintetében engedélyezték a festmények terjesztését. E változást az teszi egyedivé, hogy a vászonra történő átvitel során nem akármilyen hordozóra viszik át a képet, hanem pontosan ugyanolyan fajtájú hordozóra, mint amelyen az eredeti művet ábrázolják. Véleményem szerint ezzel felmerülhetne a kérdés, hogy a szóban forgó jog valójában a terjesztési jog-e, vagy inkább a művészeti alkotás teljes reprodukciójára vonatkozó jog, azaz egy meghatározott hordozón létrehozott kép által alkotott összesség. Másképpen szólva, lehetne azzal érvelni, hogy az Allposters nem az eredetileg vásznon létrehozott kép papíron történő terjesztésére szorítkozik, hanem a teljes művészi alkotást reprodukálja. Végeredményben nem a *festmény képével*, hanem *önmagában a festménnyel azonos tárggyal* kereskedik.

75. Márpedig ez utóbbi megállapítástól eltekintve és összhangban azokkal a feltételekkel, amelyek alapján a Hoge Raad előzetes döntéshozatalra előterjesztette e kérdést, ahogy azt a 49–53. pontban említettem, a Bíróságnak válaszában annak meghatározására kell szorítkoznia, hogy az eset körülményei között az Allposters által létrehozott változás az anyagi hordozó olyan mértékű változását jelenti, amely magában hordozza legalább a reprodukált művek olyan terjesztését, amellyel szemben nem merült ki a 2001/29 irányelv 4. cikke által a Pictoright számára biztosított jog.

76. Ezek alapján számomra nyilvánvalónak tűnik, hogy a szóban forgó változtatás kellőképpen jelentős és minősített annak megállapításához, hogy e tekintetben a Pictoright terjesztési jogát nem lehet kimerítettnek tekinteni. Jelentősége abból ered, hogy a szóban forgó változtatás nem a terjesztett mű anyagi hordozóját érintő bármely változást jelenti, hanem éppen egy olyan hordozó használatát, amely ugyanolyan jellegű, mint az a hordozó, amelyen eredetileg a szellemi alkotást létrehozták. E körülmény sajátos jelleget biztosít a jelen ügynek, és elhatárolja azon esetektől, amelyekben a szellemi alkotás terjesztésére szolgáló hordozó olyan természetű, amely nem eredményezi, hogy az eredeti művel összetévesszék. Tipikusan ilyen a brit kormány által hivatkozott kollázs esete.

77. Véleményem szerint elegendő azt megállapítani, hogy az eset körülményei között az Allposters által végzett változtatás elég jelentős annak állításához, hogy alapvetően megváltozott a védett mű anyagi hordozója ahhoz, hogy kizárja a terjesztési jog kimerülését. E megállapításon túl úgy vélem, hogy nem kellene absztrakt döntést hozni a terjesztési jog kimerülésének kizárásához elegendő változás fennállásának megállapításához – általános jelleggel – szükséges feltételek tekintetében. Ellenkezőleg, a jelen esetben a jogszabályi rendelkezés terjedelmének bírói meghatározásáról van szó, amelyet illetően csak esetről esetre lehet dönteni, konkrét és egyedi jogvitákra vonatkozó egymást követő eljárások során.

78. Végeredményben úgy vélem, hogy a jelen esetben a Pictorightnak az érintett művek reprodukciói terjesztésének ellenőrzésére vonatkozó joga nem merült ki a plakátok első értékesítése során, mivel az Allposters nyilvánvalóan „más dolgot” kíván értékesíteni, függetlenül attól, hogy ez a „másik dolog” a szóban forgó plakátokon történő beavatkozásból ered, amely olyan esetleges körülmény, ami nem lehet meghatározó.

14 — A Bizottság által előterjesztett írásbeli észrevételek 59. pontja. Kiemelés az eredeti szöveg szerint.

3. A jelen esetben releváns nemzeti ítélkezési gyakorlat és az uniós joggal való összeegyeztethetősége

79. A második kérdés harmadik és egyben utolsó része a holland ítélkezi gyakorlat (Poortvliet-elmélet) és az uniós jog összeegyeztethetőségére irányul.

80. A Hoge Raad által előadottak értelmében a szóban forgó joggyakorlat szerint „az új nyilvánosságra hozatal akkor áll fenn, ha a jogosult által forgalomba helyezett többszörözött példányt a nyilvánosság részére más formában terjesztik, amely új felhasználási lehetőséget biztosít annak, aki az eredetileg forgalomba helyezett többszörözött példány ezen új formájával kereskedik”. [15]

81. Ez alapján nyilvánvaló, hogy a Bíróságnak nem kell döntést hoznia a nemzeti ítélkezési gyakorlat megalapozottsága tekintetében. Csak azt kell jeleznie a kérdést előterjesztő bíróság felé, hogy ő az, akinek – a Bíróság által a 2001/29 irányelvre vonatkozó értelmezésre tekintettel, és azon kritériumokra figyelemmel, amelyek rendelkezésre állnak az említett irányelvnek a jogvitára alkalmazása során – meg kell határoznia, hogy az ítélkezési gyakorlat összeegyeztethető-e az uniós joggal, vagy nem.

VII – **Végkövetkeztetések**

82. A fentiekben kifejtettek alapján azt javaslom, hogy a Bíróság az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre a következő választ adja:

„1) Az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 4. cikke szabályozza az arra a kérdésre adandó választ, hogy gyakorolhatja-e a szerzői jog jogosultja terjesztési jogát azon szerzői jogilag védett mű reprodukciója tekintetében, amelyet a jogosult által vagy annak hozzájárulásával az EGT területén értékesítettek vagy szállítottak, amennyiben e reprodukció formája ezt követően változott, és az ezen új formájában került forgalomba.

2) a) Az a körülmény, hogy az 1. kérdésben érintett változás áll fenn, jelentőséggel bír azon kérdésre adandó válaszra, hogy a 2001/29 irányelv 4. cikkének (2) bekezdése értelmében vett jogkimerülés akadályozva van, vagy félbeszakadt.

b) Az alapeljárásban vitatott ügy esetében a változás, amely olyan természetű anyagi hordozó használatából ered, amely az eredeti mű hordozójának jellegével megegyezik, kizárja a 2001/29 irányelv 4. cikke (2) bekezdésének értelmében vett terjesztési jog kimerülését.

c) A nemzeti bíróság feladata értékelni, hogy a fent előadottak mozgásteret biztosítanak-e a Hollandia belső jogát képező bírói ítélkezési gyakorlatban kidolgozott feltételeket illetően.”

15 — Az előzetes döntéshozatalra utaló végzés 3.3 pontja.